

מיזם זכרון משפחתי

שיח משפחתי

שם הסיפור: תקווה ואמונה בצל הזיכרון

שם המספרת: גיטה גלר

מקורות העשרה

מזכרונותיו של יצחק כהן.

הייתי בסלוניקי כבר כמעט שנה. ראש השנה התקרב, ראש השנה של שלהי 1946. שעת ברכת הכוהנים הגיעה. לבדי יצאתי מבית הכנסת לחלוץ את נעליי, לבדי צעדתי אל עבר ארון הקודש, לבדי עמדתי מול כל הקהל. כיסיתי פניי וידיי בטלית, לא ראיתי איש מהעומדים מולי. וכשחזרתי אחרי מילות הברכה שאמר החזן, לא בניגון ולא בשירה כפי שנאמרו בסלוניקי תמיד, רק מילים פשוטות, חלולות, ידעתי שסלוניקי אינה ביתי עוד.

עטוף בטלית מול קהל המתפללים הדל ביקשתי נפשי למות. לא אל הקהל פניתי, אלא אל היושב במרומים אשר הותיר אותי לבדי בחיים. יחידי נשארתי, וחייב הייתי להמשיך לחיות למען זכר כולם.

מזכרונותיה של שרה טסלר

אינני זוכרת הרבה מהנאמר באותו ערב, הבחור הצעיר שעמד מולנו בבגדי חקי בהירים דיבר על ארץ שיש בה ערים ויישובים, שעובדים בה את האדמה, שמדברים בה עברית. ניסיתי להקשיב לדבריו אך שמעתי מתוכי את סיפורי של אבא: ארץ שריחה ערב ופרותיה מתוקים, ארץ שדבש נוסף מהעצים וחלב מעטיני העיזים, הארץ שבה התהלך אברהם במקלו, ודוד רעה בה את צאנו... באמת ניתן להגיע לארץ הזו? אני שומעת נכון? אינני חולמת חלום? ואבא... תמיד דיבר על ארץ-ישראל, ביקש כל-כך לעלות אליה. באמת נוכל לחיות בה?

נקודות לשיח

1. האם חשתם בזמן כל שהוא תחושת ייאוש וכיצד התמודדתם עם תחושה זו?
2. אלו כוחות ואמצעים סייעו לשורדי השואה לבנות מחדש את חייהם?
3. מה היה מקומה של מדינת ישראל בתהליך ההשתקמות אחרי השואה.

בקשה ומשימה

1. צלמו את השיח המשפחתי או חלק ממנו (סרטון או סטילס) ושתפו אותנו ע"מ לשתף זאת לפייסבוק שלנו.
2. צלמו סרטון (בן 3-5 דקות) המתאים לימים שבין יום השואה ויום העצמאות. בו תעלו סיפור משפחתי קצר הקשור לתקופת הגלות, השואה, העלייה, הקליטה. של כל תפוצות ישראל. אנו נעלה את מקבץ הסיפורים לפייסבוק ולאתר הבית כך שיעמדו לרשות הציבור.

את התמונות והסרטונים שלחו בבקשה לווטצפ 0524700906